

בבית המשפט העליון

בג"ץ 5562/97 - ב'

בפני: כבוד הרשמת מ' אגמון
העותרים: 1. מייסא זועבי
2. 35 תלמידים מאותו תחום שיפוט

נ ג ד
המשיבים: 1. עיריית עפולה
2. משרד החינוך והתרבות והספורט

בקשה למתן הוראות

בשם העותרים: עו"ד חסן ג'בארין
בשם המשיבה הראשונה: עו"ד חיים גורן
בשם המשיב השני: עו"ד מלכיאל בלס

החלטה

ביום 21.9.97 הגישו העותרים עתירה לבית משפט זה, העוסקת בהפסקת הסעת תלמידים מכפרים שהועברו לפני כשנתיים לתחום המוניציפלי של עיריית עפולה, לבתי ספרם. ביום 23.9.97 הוציא בית המשפט צו-על-תנאי שכוון אל המשיבים והורה להם להתייצב ולנמק תוך חמישה עשר ימים מדוע אינם מסיעים את התלמידים העותרים אל בתי ספרם המרוחקים ממקום מגוריהם.

ביום 28.9.97 חידשה המשיבה 1 את הסעת התלמידים לבתי הספר. ב-26.10.97 הגיש המשיב 2 תצהיר תשובה, וב-4.11.97 הגישה המשיבה 1 תצהיר תשובה מטעמה.

בתאריך 2.2.98 הגישו העותרים בקשה למחיקת העתירה ולפסיקת הוצאות משפט. הם מבקשים שבית המשפט יפסוק שעל המשיבים לשלם להם הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בגין עתירה זו.

בתגובה טוענת משיבה 1, כי העותרים מסרו לה את העתירה רק ביום 1.10.97, ועוד לפני שקיבלה את העתירה - הוסדרו ההסעות. לטענתה, רק ארבעה ימים לפני מועד הגשת העתירה פנו העותרים אל המשיבה 1 בדרישה לחידוש ההסעות. עוד נטען, כי עם קבלת העתירה אצל המשיבה 1 הודיע בא כוחה לעותרים כי ההסעות הוסדרו ואין צורך בהליך משפטי, אולם העותרים עמדו על הגשת תשובה. המשיב 2 טוען שאין מקום לחיובו בהוצאות, כיוון שהאחריות לביצוע ההסעות אינה שלו, כי אם של המשיבה 1 בלבד.

הקריטריונים החלופיים לפיהם תוכרע שאלת זכאותו של עותר שבית המשפט יחייב את המשיב בהוצאותיו ובשכר טרחת עורך דינו וגובה ההוצאות שייפסקו לו מפורטים בבג"צ 842/93 אלנסאסרה נ' שר הבינוי והשיכון ואח' פ"ד מח(4) 217. באותו ענין נקבע כי בחיוב בהוצאות יש לבחון האם היה צידוק בהגשת העתירה, האם מוצו סעדים אחרים והאם הגשת העתירה היא שהניעה את העותר להעניק את הסעד שהתבקש בעתירה (שם, בעמ' 219).

במקרה זה, על פי מבחנים אלו יש מקום לפסיקת ההוצאות. נוכח השתלשלות האירועים ופניותיהם החוזרות ונשנות של העותרים אל המשיבים, טרם הגשת העתירה, בניסיון לקבל מהם את סעדן, וכן לאור העובדה ששבוע לאחר הוצאת הצו על תנאי חידשה המשיבה 1 את ההסעות, אני מוצאת כי היה צידוק להגשת העתירה בזמן בו הוגשה. לפיכך זכאים העותרים להחזר הוצאותיהם מהמשיבה 1. בנסיבות עתירה זו לא מצאתי לנכון לחייב את המשיב 2 בתשלום הוצאות העותרים.

לאחר שעיינתי בחומר שנמצא בתיק בית המשפט, החלטתי לחייב את המשיבה 1 בתשלום הוצאות העותרים ושכר טרחת עורכי-דינם בסכום הכולל של 5,000 ש"ח. סכום זה יישא ריבית והצמדה כחוק החל מיום המצאת החלטתי זו.

כמו כן העתירה נמחקת.

ניתנה היום, כ"ח בשבט תשנ"ח (24.2.98).

מיכל אגמון, שופטת

ר ש מ ת

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
P05.97055620